

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 113/2026-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetího v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Emíliou Korčekovou, Malacká cesta 5680/2B, Pezinok, proti postupu a rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8C/94/2012 z 28. novembra 2022, proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10C/59/2023 z 30. apríla 2024, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Co/58/2023 z 30. mája 2024 a proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/171/2024 z 22. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav

1. Ústavnému súdu bola 10. februára 2026 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, v ktorej namieta porušenie svojich práv podľa čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, 3 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 3, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 36 ods. 1 a 3 a čl. 38 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd rozhodnutiami súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ požaduje zrušenie napadnutých rozhodnutí, vrátenie veci jednotlivým súdom na ďalšie konanie a nové rozhodnutie vo veci, priznanie finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania. Tiež navrhuje, aby ústavný súd prikázal Mestskému súdu Bratislava IV konať v konaní sp. zn. B1-8C/94/2012 bez zbytočných prieťahov.

2. Žalobou zo 7. mája 2012 sa sťažovateľ domáhal proti žalovanej Slovenskej republike náhrady škody vo výške 23 842,76 eur s príslušenstvom. Žalovaná mala zodpovedať za náhradu škody spôsobenej sťažovateľovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní sp. zn. 42Rob/34/2004 (neskôr sp. zn. 28Cb/19/2006), keď mal súd nesprávne vyznačiť právoplatnosť a vykonateľnosť na platobnom rozkaze. Nesprávny úradný postup súdu tiež namietal vo vzťahu k prieťahom v konaní a diskriminácii sťažovateľa pri rozhodovaní o trovách konania.

Žalovaná tiež podľa sťažovateľa zodpovedá za nesprávny úradný postup Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 8K/1/2004, ktorý mal zanedbať svoju dohliadaciu povinnosť, čo malo za následok, že prihlásená pohľadávka sa nestala súčasťou zoznamu pohľadávok a po zrušení konkurzu nebolo možné začať výkon rozhodnutia/exekúciu.

3. V priebehu konania podal sťažovateľ 7. júla 2022, 8. júla 2022 a 11. júla 2022 podania označené ako „odvolanie“ a „sťažnosť“. Sudca po obsahovej stránke vyhodnotil tieto podania ako námietku zaujatosti voči jeho osobe a tieto predložil krajskému súdu na rozhodnutie o jeho (ne)vylúčení. Krajský súd listom sp. zn. 14NcC/9/2022 z 15. júla 2022 spis vrátil okresnému súdu bez rozhodnutia o námietke zaujatosti s poukazom na to, že tieto námietky smerujú len proti procesnému postupu súdu prvej inštancie, proti ktorému nie sú prípustné a navyše sú bez náležitostí uvedených v § 52 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Na takéto námietky sa neprihliada, a preto vec nemala byť predložená nadriadenému súdu.

4. Okresný súd vo veci samej rozhodol napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom tak, že žalobu zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. O podanom odvolaní rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznal. Vo vzťahu k postupu okresného súdu týkajúcemu sa podaných námietok zaujatosti odvolací súd uviedol, že súd postupoval v súlade s § 53 ods. 1 a 3 CSP. O podanom dovolaní rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol.

5. V priebehu konania pred okresným súdom sťažovateľ 29. marca 2022 požiadal o odročenie pojednávania, ktoré sa malo konať 31. marca 2022 z dôvodu ochorenia COVID-19. Súd žiadosti vyhovel a vyzval sťažovateľa, aby do 31. mája 2022 preukázal existenciu dôvodov, pre ktoré bolo pojednávanie odročené. Sťažovateľ doručil súdu fotografiu diagnostického setu, z ktorej ale nebolo zrejmé, komu test patrí, ani z akého dňa je test, resp. kým bol vyhotovený. S poukazom na § 187 CSP súd uznesením z 8. júna 2022 rozhodol tak, že na ďalšie návrhy sťažovateľa na odročenie pojednávania nebude prihliadať a zároveň sťažovateľovi uložil, aby sa dostavil na ďalšie pojednávanie 11. júla 2022.

6. O podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že odvolanie sťažovateľa odmietol, pretože odvolanie proti tomuto rozhodnutiu nebolo prípustné.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ namieta, že mu nebolo dosiaľ doručené rozhodnutie (list) krajského súdu sp. zn. 14NcC/9/2022 z 15. júla 2022 a nebolo rozhodnuté o jeho sťažnostiach zo 14. júla 2022 a 15. júla 2022. Keďže dotknuté rozhodnutie mu nebolo doručené, tak nebolo možné vo veci rozhodnúť, a preto sú arbitrárne, nezákonné a nespravodlivé všetky v tejto ústavnej sťažnosti napadnuté rozhodnutia. Namieta tiež porušenie svojho práva na slobodu prejavu, ktorá má hraničiť až s cenúrou (vo vzťahu k výrokom na adresu zákonného sudcu okresného súdu).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým uznesením krajského súdu:

8. Uznesením krajského súdu sp. zn. 10Co/59/2023 z 30. apríla 2024 preskúmaval krajský súd odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu, ktorý rozhodol podľa § 187 CSP tak, že na ďalšie návrhy sťažovateľa na odročenie pojednávania nebude prihliadať, a zároveň sťažovateľovi uložil, aby sa dostavil na ďalšie pojednávanie.

9. Ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľa je v tejto časti zjavne neopodstatnená, a z tohto dôvodu bola ústavným súdom odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), keď krajský súd podané odvolanie sťažovateľa odmietol podľa § 386 písm. c) CSP, keďže smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné. Správne pritom krajský súd uviedol, že podľa § 355 ods. 2 CSP je prípustné odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie, len ak to zákon pripúšťa. Taxatívne určený zoznam uznesení, vo vzťahu ku ktorým odvolanie prípustné je, je uvedený v § 357 CSP, pričom dotknuté uznesenie sa v tomto zozname nenachádza, a preto v tomto prípade odvolanie prípustné nebolo.

10. Zároveň ústavný súd poukazuje na § 365 ods. 2 CSP, podľa ktorého možno odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Nesprávnosť uznesenia, proti ktorému nie je prípustné odvolanie podľa § 357 CSP, tak v konečnom dôsledku je možné namietat'. Vada procesného uznesenia (niektorá z vád uvedených v § 365 ods. 1 CSP, pozn.) predchádzajúceho meritórnemu rozhodnutiu teda môže byť dôvodom na podanie odvolania proti meritórnemu rozhodnutiu (kde už odvolanie prípustné je). V tomto prípade teda sťažovateľ mal možnosť namietat' prípadné vady prvostupňového rozhodnutie nie prostredníctvom podania odvolania konkrétne proti tomuto rozhodnutiu, ale prostredníctvom odvolania vo veci samej.

III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného a krajského súdu:

11. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou zdôrazňuje, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, podľa ktorého ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Každá osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť ústavnej ochrany, a preto pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (II. ÚS 734/2017).

12. Sťažovateľ mal k dispozícii na ochranu označených práv proti napadnutému rozsudku okresného súdu opravný prostriedok (odvolanie), ktorý aj využil. Rovnako využil aj opravný prostriedok (dovolanie), ktorý mal k dispozícii na ochranu označených práv proti napadnutému rozsudku krajského súdu. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti porušeniu práv

sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu bol krajský súd a vo vzťahu k rozsudku krajského súdu najvyšší súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti týmto rozhodnutiam. Ústavnú sťažnosť preto ústavný súd v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

III.3. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

13. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľ nenamieta právne závery všeobecných súdov vo veci samej, ale ich procesný postup, ktorým sa mali sudy vysporiadať s jeho námietkou zaujatosti voči sudcovi okresného súdu, ktorý rozhodoval v jeho veci.

14. Z doručených podkladov považoval ústavný súd za preukázané, že sťažovateľ podal niekoľko podaní týkajúcich sa údajnej zaujatosti zákonného sudcu:

- podanie z 3. júla 2022 označené ako „odvolanie“, v ktorom sťažovateľ namieta uznesenie okresného súdu z 8. júna 2022. Pokiaľ ide o námietku zaujatosti, sťažovateľ uvádza, že ide o rozhodnutie zaujatého sudcu (tvrdil, že v inom konaní ešte nebolo o zaujatosti tohto sudcu voči jeho osobe rozhodnuté). Ďalej uvádza, že „... osoby médiami verejne spájané s terorizmom vníma ako spoločensky nedôveryhodné a nebezpečné“;
- podanie zo 14. júla 2022 – v tomto podaní namieta, že mu nebolo doručené rozhodnutie krajského súdu o jeho námietke zaujatosti z 3. júla 2022. Sťažovateľ síce tvrdí, že toto jeho podanie bolo vyhodnotené ako námietka zaujatosti (svojvoľne), avšak zároveň je aj z obsahu samotnej ústavnej sťažnosti zrejmé, že o tomto podaní bolo rozhodované čiastočne ako o námietke zaujatosti, ale riadne o tomto podaní rozhodol aj krajský súd (napadnutým uznesením) ako o odvolaní. Pokiaľ ide o samotnú námietku zaujatosti, z listu krajského súdu, ktorého nedoručenie sťažovateľ namieta, vyplýva, že ide len o procesný dokument, v ktorom krajský súd vracia spis okresnému súdu bez rozhodnutia, pretože o námietke sťažovateľa nemal okresný súd konať a nemal na ňu prihliadať. Takýto dokument nebolo potrebné doručovať sťažovateľovi, pretože z hľadiska ochrany práv sťažovateľa bolo podstatné rozhodnutie okresného súdu, že na námietku zaujatosti sa neprihliada, pričom podstatné bolo, že na pojednávaní 28. novembra 2022 v prítomnosti oboch strán sporu súd oboznámil strany s obsahom vznesenej námietky zaujatosti a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré sa na ňu prihliadať nebude. Navyše, sťažovateľ dokumentom zrejme disponoval, keďže ho ako prílohu k ústavnej sťažnosti doručil aj ústavnému súdu. O to viac vyznieva táto jeho námietka špekulatívne.

15. S prihliadnutím na obsah sťažovateľových podaní nemožno napadnuté uznesenie najvyššieho súdu označiť za arbitrárne či svojvoľné. Najvyšší súd sa k sťažovateľovej argumentácii riadne vyjadril (bod 20 odôvodnenia najvyššieho súdu), pričom poukázal na súladnosť postupu zákonného sudcu (a tým aj posúdenia odvolacieho súdu), ktorý na námietku zaujatosti neprihliadal. Tvrdenie, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, nemalo oporu v obsahu spisu ani v platnej právnej úprave. Zdôraznil, že osobné invektívy a urážlivé vyjadrenia sťažovateľa na adresu sudcu nezakladajú jeho zaujatosť, ale svedčia skôr o spôsobe vedenia sporu sťažovateľom, s čím sa ústavný súd plne stotožňuje (pozri bod 21 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu).

16. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa týkajúcu sa porušenia jeho práva na slobodu prejavu, aj na tomto mieste ústavný súd vyjadruje svoj súhlas s najvyšším súdom, podľa ktorého: „... *Hoci sloboda prejavu zahŕňa aj právo na kritiku rozhodovacej činnosti súdov a postupu sudcov, táto sloboda nie je bezbrehá. Hrubo urážlivé, hanlivé a osobné útoky, ktoré nesúvisia s vecnou kritikou, nepoživajú ochranu.*“ (bod 24 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu).

17. S ohľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

III.4. K namietanému porušeniu práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov:

18. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti napokon ústavný súd vyvodil aj to, že sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (čl. 48 ods. 2 ústavy) avšak nebolo možné zistiť, vo vzťahu ku ktorému konaniu, ktorým súdom ani z akých dôvodov. Ako však sám sťažovateľ v podanej sťažnosti uvádza, konanie už bolo v čase podania ústavnej sťažnosti právoplatne ukončené, a to v celom jeho rozsahu. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy v nadväznosti na vyslovenie porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy je, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo. Preto ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k prietahom v konaní nedochádza, je daný dôvod na nevyhovenie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť (I. ÚS 410/2017), resp. jej nevyhovenie. S ohľadom na to ústavný súd aj v tejto časti podanú ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde] a nevyzýval sťažovateľa na doplnenie ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu